

“मीठे बच्चे – तिमी बाबाको पासमा आएका छौ आफ्नो चरित्र सुधार्न, तिमीले अब दैवी चरित्र बनाउनु छ।”

प्रश्न:- तिमी बच्चाहरूलाई आँखा बन्द गरेर बस्न मनाही किन गरिन्छ?

उत्तर:- किनकि नजरबाट निहाल (तृप्त) गर्नेवाला बाबा तिम्रो सम्मुख हुनुहुन्छ। यदि आँखा बन्द भएमा निहाल कसरी हुन्छौ? स्कूलमा आँखा बन्द गरेर बसिदैन। आँखा बन्द भएमा सुस्ती आउँछ। तिमी बच्चाहरू त स्कूलमा पढाइ पढिरहेका छौ, यो कमाईको स्रोत हो। लाखौं पदमौको कमाई भइरहेको छ, कमाईमा सुस्ती वा उदासी आउन सक्दैन।

ओम् शान्ति। मीठा-प्यारा रूहानी बच्चाहरूलाई बाबा सम्झाउनु हुन्छ। रूहानी पिता परमधामबाट आएर हामीलाई पढाइरहनु भएको छ, यो त बच्चाहरूले जानेका छन्। के पढाइरहनु भएको छ? बाबाको साथ आत्माको योग लगाउन सिकाउनु हुन्छ जसलाई यादको यात्रा भनिन्छ। यो पनि बताउनु भएको छ- प्यारा रूहानी बच्चाहरू- बाबालाई याद गर्दै-गर्दै तिमी पवित्र बनेर आफ्नो पवित्र शान्तिधाममा पुग्छौ। कति सहज ज्ञान छ। आफूलाई आत्मा सम्झ अनि आफ्नो प्रियतम बेहदका बाबालाई याद गर, तब तिम्रो जन्म-जन्मान्तरको पाप जो छ, त्यो भस्म हुँदै जान्छ। यसलाई नै योग अग्नि भनिन्छ। यो भारतको प्राचीन राजयोग हो, जुन बाबाले नै ५ हजार वर्षपछि आएर सिकाउँदै हुनुहुन्छ। बेहदका पिता नै भारतमा, यस साधारण तनमा आएर तिमी बच्चाहरूलाई सम्झाउनु हुन्छ। यस यादबाटै तिम्रो जन्म-जन्मान्तरको पाप काटिन्छ किनकि बाबा पतित-पावन हुनुहुन्छ, सर्वशक्तिमान हुनुहुन्छ। तिम्रो आत्माको ब्याट्री अहिले तमोप्रधान बनेको छ। जो सतोप्रधान थियो, अब फेरि उसलाई सतोप्रधान कसरी बनाउने, जसले गर्दा तिमी सतोप्रधान दुनियाँमा जान सक्छौ वा शान्तिधाम घरमा जान सक्छौ। बच्चाहरूले यो धेरै राम्रोसँग याद राख्नुपर्छ। बाबाले बच्चाहरूलाई यो खुराक दिनुहुन्छ। यो यादको यात्रा उठ्दा-बस्दा, हिँड्दा-डुल्दा तिमीले गर्न सक्छौ। जति हुन सक्छ गृहस्थ व्यवहारमा रहेर कमल फूल समान पवित्र रहनु छ। बाबालाई याद गर्नु छ, साथ-साथै दैवी गुण पनि धारण गर्नु छ किनकि मानिसहरूको त आसुरी चरित्र छ। तिम्रो बच्चाहरू यहाँ आएका हौं दैवी चरित्र बनाउन। यी लक्ष्मी-नारायणको चरित्र धेरै मीठो थियो। भक्तिमार्गमा उनको नै महिमा भएको छ। भक्तिमार्ग कहिलेदेखि सुरु हुन्छ, यो पनि कसैलाई थाहा छैन। अहिले तिमीले बुझेका छौ- रावण राज्य कहिलेबाट सुरु भयो, यो पनि अब बुझेका छौ। तिमी बच्चाहरूलाई यो सारा ज्ञान बुद्धिमा राख्नु छ। जबकि जानेका छौ- हामी ज्ञानसागर रूहानी बाबाका बच्चा हौं। अहिले रूहानी बाबाले हामीलाई पढाउन आउनु हुन्छ। यो पनि जानेका छौ- बाबा कुनै साधारण पिता हुनुहुन्न। उहाँ हुनुहुन्छ रूहानी बाबा, जसले हामीलाई पढाउन आउनु भएको छ। उहाँको निवास स्थान सदैव ब्रह्मलोक हो। लौकिक पिता त सबैका यहाँ छन्। हामी आत्माहरूलाई पढाउनेवाला परमपिता परमात्मा हुनुहुन्छ, जो बेहदका पिता हुनुहुन्छ, यो बच्चाहरूले राम्रोसँग निश्चय राख्नु छ। भक्तिमार्गमा लौकिक पिता हुँदा-हुँदै पनि परमपिता परमात्मालाई बोलाउँछन्। उहाँको एकै शिव नाम यथार्थ हो। बाबा स्वयं सम्झाउनु हुन्छ- मीठा-प्यारा बच्चाहरू! मेरो नाम एकै शिव हो। बनाउन त अनेक मन्दिर बनाएका छन्, तर ती सबै हुन् भक्तिमार्गका सामग्री। यथार्थ नाम मेरो एकै शिव हो। तिमी बच्चाहरूलाई आत्मा नै भनिन्छ, शालिग्राम भने पनि हर्जा छैन। अनेकानेक शालिग्राम छन्। शिव एकै हुनुहुन्छ। उहाँ हुनुहुन्छ बेहदका पिता, बाँकी सबै हुन् बच्चाहरू। यस भन्दा पहिला तिमीहरू हदका बच्चा, हदको पिताको साथमा रहन्थ्यौ। ज्ञान त थिएन। बाँकी अनेक प्रकारको भक्ति गरिरहन्थ्यौ। आधाकल्प भक्ति गर्यौ, द्वापरदेखि लिएर भक्ति सुरु हुन्छ। रावण राज्य पनि सुरु भएको छ। यो त धेरै सहज कुरा छ। तर यति सहज कुरा पनि कसैले मुश्किल बुझ्छन्। रावण राज्य कहिलेदेखि सुरु हुन्छ, यो पनि कसैले जानेका छैनन्। तिमी मीठे बच्चेले जानेका छौ- बाबा नै ज्ञानका सागर हुनुहुन्छ। जो उहाँसँग छ, त्यो आएर बच्चाहरूलाई दिनुहुन्छ। शास्त्र त हुन् भक्तिमार्गका।

अब तिमीले बुझिसकेका छौ- ज्ञान, भक्ति र फेरि हुन्छ वैराग्य। यी ३ मुख्य छन्। संन्यासीहरूले पनि जानेका छन्- ज्ञान, भक्ति र वैराग्य। तर संन्यासीहरूको हौं आफ्नो हदको वैराग्य। उनीहरूले बेहदको वैराग्य सिकाउन सक्दैनन्। दुई प्रकारका वैराग्य छन्- एउटा छ हदको, अर्को छ बेहदको। त्यो हो हठयोगी संन्यासीहरूको वैराग्य। यो हो बेहदको। तिम्रो हो राजयोग, उनले घरबार छोडेर जंगलमा गएपछि उनीहरूको नाम नै रहन्छ संन्यासी।

हठयोगी घरबार छोड्छन् पवित्र रहनको लागि। यो पनि राम्रो हो। बाबा भन्नुहुन्छ- भारतखण्ड त धेरै पवित्र थियो। यति पवित्र खण्ड अरु कुनै हुँदैन। भारतको त धेरै उच्च महिमा छ, जुन भारतवासीहरू स्वयं जानेका छैनन्। बाबालाई बिर्सिनाले सबैथोक बिर्सिन्छन् अर्थात् नास्तिक अनाथ बन्न पुग्छन्। सत्ययुगमा कति सुख-शान्ति थियो। अहिले कति दुःख-अशान्ति छ! मूलवतन त हो नै शान्तिधाम, जहाँ हामी आत्माहरू रहन्छौं। आत्माहरू आफ्नो घरबाट यहाँ आउँछन् बेहदको अभिनय गर्न। अहिले यो हो पुरुषोत्तम संगमयुग, जुन समयमा बेहदका बाबा आउनु हुन्छ नयाँ दुनियाँमा लिएर जान। बाबा आएर उत्तम भन्दा उत्तम बनाउनु हुन्छ। उच्च भन्दा उच्च भगवानलाई भनिन्छ। तर उहाँ को हुनुहुन्छ, कसलाई भनिन्छ, यो केही पनि बुझ्दैनन्। एउटा ठूलो लिङ्ग राखिदिएका छन्। सम्झन्छन्- उहाँ निराकार परमात्मा हुनुहुन्छ। हामी आत्माहरूका उहाँ पिता हुनुहुन्छ- यो पनि बुझ्दैनन्, केवल पूजा गर्छन्। सदैव शिवबाबा भन्छन्, रुद्रबाबा वा बबुलनाथ बाबा भन्दैनन्। तिमीले लेख्छौं पनि, शिवबाबा याद छ? वर्सा याद छ? यो स्लोगन घर-घरमा लगाउनु पर्छ- शिवबाबालाई याद गरेमा पाप भस्म हुन्छ किनकि पतित-पावन एकै बाबा हुनुहुन्छ। यस पतित दुनियाँमा त एकजना पनि पावन हुन सक्दैन। पावन दुनियाँमा फेरि एकजना पनि पतित हुन सक्दैन। शास्त्रहरूमा त सबै ठाउँ पतित लेखिदिएका छन्। त्रेतामा पनि भन्छन् रावण थियो, सीताको अपहरण गर्यो। कृष्णको साथ कंस, जरासन्धी, हिरण्यकश्यप आदि देखाएका छन्। कृष्णलाई कलंक लगाइदिएका छन्। अब सत्ययुगमा यो सबै हुन सक्दैन। कति झुटा कलंक लगाएका छन्। बाबामाथि पनि कलंक लगाएका छन् भने देवताहरूमाथि पनि कलंक लगाएका छन्। सबैको ग्लानि गरिरहन्छन्। अब बाबा भन्नुहुन्छ- यो यादको यात्रा हो, आत्मालाई पवित्र बनाउनको लागि। पावन बनेर फेरि पावन दुनियाँमा जानु छ। बाबाले ८४ को चक्र पनि सम्झाउनु भएको छ। अहिले तिमी यो अन्तिम जन्म हो, फेरि घर जानु छ। घरमा शरीर त जाने छैन। सबै आत्माहरू जान्छन्, त्यसैले मीठा-प्यारा रूहानी बच्चाहरू! आफूलाई आत्मा सम्झेर बस, देह नसम्झ। अरु सत्सङ्गहरूमा त तिमी देह-अभिमानि भएर बस्छौ। यहाँ बाबा भन्नुहुन्छ- देही-अभिमानि भएर बस। जसरी ममा यो संस्कार छ, म ज्ञानको सागर हुँ... तिमी बच्चाहरू पनि यस्तै बन्नु छ। बेहदका पिता र हदका पितामा भिन्नता पनि बताउनु हुन्छ। बेहदका बाबा बसेर तिमीलाई सारा ज्ञान सम्झाउनु हुन्छ। पहिला जान्दैनथ्यौ। अहिले सृष्टिको चक्र कसरी फिर्छ, यसको आदि-मध्य-अन्त्य र चक्रको आयु कति छ, सबै बताउनु हुन्छ। भक्तिमार्गमा त कल्पको आयु लाखौं वर्ष सुनाएर घोर अन्धकारमा पुर्याइदिएका छन्। तलतिरै झर्दै आएका छन्। भन्ने पनि गर्छन् नि- जति हामीले भक्ति गर्छौं, त्यति भगवानलाई तल खिच्छौं। उहाँ आएर हामीलाई पावन बनाउनु हुन्छ। बाबालाई खिच्छन् किनकि पतित छन्, धेरै दुःखी बन्छन्। फेरि भन्छन्- हामी बाबालाई बोलाउँछौं। बाबा पनि देख्नुहुन्छ- बिल्कुल दुःखी तमोप्रधान बनेका छन्, ५ हजार वर्ष पूरा हुन्छ अनि फेरि आउनु हुन्छ। यो पढाइ कुनै यस दुनियाँको लागि होइन। तिमी आत्माले धारण गरेर साथमा लिएर जान्छ। जसरी म ज्ञानको सागर हुँ, तिमी पनि ज्ञानका नदीहरू हो। यो ज्ञान कुनै यस दुनियाँको लागि होइन। यो त छी-छी दुनियाँ, छी-छी शरीर हो, यसलाई छोड्नु छ। शरीर त यहाँ पवित्र हुन सक्दैन। म आत्माहरूका पिता हुँ। आत्माहरूलाई नै पवित्र बनाउन आएको हुँ। यी कुरा मानिसहरूले त केही पनि बुझ्न सक्दैनन्। बिल्कुलै पत्थरबुद्धि, पतित छन् त्यसैले गाउँछन्- पतित-पावन...। आत्मा नै पतित बनेको छ। आत्माले नै सबैथोक गर्छ। भक्ति पनि आत्माले गर्छ, शरीर पनि आत्माले लिन्छ।

अब बाबा भन्नुहुन्छ- म तिमी आत्माहरूलाई लिनको लागि आएको हुँ। म बेहदको पिता तिमी आत्माहरूको निमन्त्रणमा आएको हुँ। तिमीले कति पुकार्यौ। अहिलेसम्म पनि बोलाईरहन्छन्- हे पतित-पावन, हे भगवान! आएर यस पुरानो दुनियाँको दुःखबाट, रावणबाट मुक्त गर्नुहोस्, अनि हामी सबै घरमा जान सकौं। अरु त कसैलाई थाहै छैन- हाम्रो घर कहाँ हो, घरमा कसरी, कहिले जान्छौं। मुक्तिको लागि कति कोसिस गर्छन्, कति गुरु बनाउँछन्। जन्म-जन्मान्तर मेहनत गर्दै आएका छन्। ती गुरुहरूले जीवनमुक्तिको सुखलाई त जानेकै छैनन्। उनीहरू मुक्ति चाहन्छन्। भन्ने पनि गर्छन्- विश्वमा शान्ति कसरी हुन सक्छ? संन्यासीहरूले पनि मुक्तिलाई नै जानेका छन् जीवनमुक्तिलाई त जानेका छैनन्। तर मुक्ति-जीवनमुक्ति दुवै वर्सा बाबाले नै दिनुहुन्छ। तिमी जब जीवनमुक्तिमा रहन्छौ त्यतिबेला बाँकी सबै मुक्तिमा जान्छन्। अहिले तिमी बच्चाहरूले ज्ञान लिइरहेका छौ, यस्तो बन्नको लागि। तिमीले नै सबैभन्दा धेरै सुख देखेका छौ, फेरि सबैभन्दा धेरै दुःख पनि तिमीले देखेका छौ। तिमी आदि सनातन देवी-देवता धर्मका नै फेरि धर्म-भ्रष्ट, कर्म-भ्रष्ट बनेका छौ। तिमी पवित्र प्रवृत्ति मार्गवाला थियौ, यी लक्ष्मी-नारायण पवित्र प्रवृत्ति मार्गका हुन्। घरबार छोड्नु, यो संन्यासीहरूको धर्म हो। संन्यासी पनि पहिला असल थिए। तिमी पनि पहिला धेरै असल थियौ, अहिले तमोप्रधान बनेका छौ। बाबा भन्नुहुन्छ- यो

ड्रामाको खेल हो। बाबा सम्झाउनु हुन्छ- यो पढाइ हो नै नयाँ दुनियाँको लागि। पतित शरीर, पतित दुनियाँमा ड्रामा अनुसार मलाई फेरि ५ हजार वर्षेपछि आउनु पर्छ। न कल्प लाखौं वर्षको छ, न म सर्वव्यापी हुँ। यो त तिमी मेरो ग्लानि गर्दै आयौ। म फेरि पनि तिमीमाथि कति उपकार गर्छु। जति शिवबाबाको ग्लानि गरेका छन्, त्यति अरु कसैको गरेका छैनन्। जो बाबाले तिमीलाई विश्वको मालिक बनाउनु हुन्छ, तिमी भनिरहन्छौ- उहाँ सर्वव्यापी हुनुहुन्छ। जब ग्लानिको पनि हद हुन्छ, तब फेरि म आएर उपकार गर्छु। यो हो पुरुषोत्तम संगमयुग, कल्याणकारी युग। जबकि तिमीलाई पवित्र बनाउन आउँछु। पावन बनाउने कति सहज युक्ति बताउनु हुन्छ। तिमीले भक्तिमार्गमा धेरै धक्का खायौ, तलाउमा पनि स्नान गर्न जान्छन्, सम्झन्छन्- यसबाट पावन बनिन्छ। अब कहाँ त्यो पानी र कहाँ पतित-पावन बाबा। ती सबै हुन् भक्तिमार्ग, यो हो ज्ञानमार्ग। मानिसहरू कति घोर अन्धकारमा छन्। कुम्भकर्णको निद्रामा सुतेका छन्। यो त तिमीलाई थाहा छ- गायन पनि छ, विनाशकाले विपरीत बुद्धि विनश्यन्ति। अहिले तिम्रो नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार प्रीत बुद्धि छ। पूरा छैन किनकि मायाले घरी-घरी भुलाइदिन्छ। यो हो ५ विकारहरूको लडाईँ। ५ विकारहरूलाई रावण भनिन्छ। रावणमाथि गधाको टाउको देखाउँछन्।

बाबाले यो पनि सम्झाउनु भएको छ- स्कूलमा कहिल्यै आँखा चिम्लेर बस्दैनन्। त्यो त भक्तिमार्गमा भगवानलाई याद गर्दा आँखा चिम्लेर बस्ने शिक्षा दिन्छन्। यहाँ त बाबा भन्नुहुन्छ- यो स्कूल हो। सुनेका पनि छन्- नजरबाट निहाल....। भन्छन्- यी जादूगर हुन्। अरे, त्यो त गायन पनि छ। देवताहरू पनि नजरबाट निहाल हुन्छन्। नजरबाट मनुष्यलाई देवता बनाउनेवाला जादूगर त भए नि। बाबा बसेर ब्याट्री चार्ज गर्नुहुन्छ, तर बच्चाहरू आँखा बन्द गरेर बस्छन् भने के भन्ने! स्कूलमा आँखा चिम्लेर बस्दैनन्। नत्र त आलस्य आउँछ। पढाइ त हो कमाईको स्रोत। लाखौं पदमौको कमाई हुन्छ। कमाईमा कहिल्यै हाई गर्दैनन्। यहाँ आत्माहरूलाई सुधार्नु छ। यो लक्ष्य-उद्देश्य खडा छ। यिनीहरूको राजधानी देख्नु छ भने देलवाडा जाऊ। त्यो हो जड, यो हो चैतन्य देलवाडा मन्दिर। देवताहरू पनि छन्, स्वर्ग पनि छ। सर्वका सद्गति दाता आबूमा नै आउनु हुन्छ, त्यसैले सबैभन्दा महान् तीर्थ आबू हो। जति पनि धर्म स्थापक अथवा गुरुहरू छन्, सबैको सद्गति बाबाले यहाँ आएर गर्नुहुन्छ। यो सबैभन्दा ठूलो तीर्थ हो, तर गुप्त छ। यसलाई कसैले जानेका छैनन्। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

१) जो संस्कार बाबामा छ, त्यही संस्कार धारण गर्नु छ। बाबा समान ज्ञानका सागर बन्नु छ। देही-अभिमानि भएर रहने अभ्यास गर्नु छ।

२) आत्मा रूपी ब्याट्रीलाई सतोप्रधान बनाउनको लागि हिँडा-डुल्दा यादको यात्रामा रहनु छ। दैवी चरित्र धारण गर्नु छ। अति मीठो बन्नु छ।

वरदान:- ज्ञान धनद्वारा प्रकृतिका सबै साधन प्राप्त गर्ने पद्मापद्मपति भव
ज्ञान धनले स्थूल धनको प्राप्ति स्वतः गराउँछ। जहाँ ज्ञान धन छ त्यहाँ प्रकृति स्वतः दासी बन्न जान्छ। ज्ञान धनबाट प्रकृतिका सबै साधन स्वतः प्राप्त हुन जान्छ त्यसैले ज्ञान धन सबै धनको राजा हो। जहाँ राजा हुन्छन् त्यहाँ सबै पदार्थ स्वतः प्राप्त हुन्छ। यो ज्ञान धन नै पद्मापद्मपति बनाउनेवाला हो, परमार्थ र व्यवहारलाई स्वतः सिद्ध गर्छ। ज्ञान धनमा यति शक्ति छ जसले अनेक जन्मको लागि राजाहरूको राजा बनाइदिन्छ।

स्लोगन:- “कल्प-कल्पको विजयी हुँ”- यो रूहानी नशा इमर्ज भयो भने मायाजित बन्छौ।